

Markó Béla

CSAK A JÁRVÁNY ÖRÖK

Tán nem látható a pokol,
de mégis itt van valahol.

Ahol a láng belénk harap,
arcunk helyén kék égdarab.

Az is lehet, hogy fekete,
mint az ördög lehelete.

Tintába mártott papiros
a gyeheña, nem tűzpiros,

hiszen így sokkal egyszerűbb
átugorni minden betűt,

míg szó a szóval összeér,
s az is sötét, mi hófehér,

mert eltakar a lázadás,
folyómedret az áradás.

Testem-lelkem már lobogó,
rajta a címer csak logó.

Kivágom díszes címerem,
égszínkék maszk vagy, Istenem!

Rejtőzködöm, tehát vagyok,
s amikor látszom, meghalok.

ISTEN KÉPE

*Torinói lepel, lenvászon, 436 x 110 cm,
Keresztelő Szent János-katedrális*

Ez az egész csak azt bizonyítja,
hogy a töviskoszorú Jézust is
megsebzí. Hogy a talpa is felhasad,
és vérfoltokat hagy maga után a
köveken. Hogy lefolyik az arcán
a könny, és eltűnik a szakállában,
mint a meztelen sziklából fakadó
áttetsző patak lejjebb a sűrű erdőben.
Hogy az ajkai kicserepesednek.
Hogy kidagadnak az erek a nyakán
az erőfeszítéstől. Hogy zihál és nyög,
izzad, nyel, csuklik. Hogy könyörögne,
de mégsem. Hogy kétségbeesetten
vergődik, amíg a szegeket beverik.
Hogy minden kijön belőle alul-felül.
Hogy csak a nap, csak a felhők járnak
fölötte. Hogy Isten is ember. Tévedhet.
Félhet. Jajgathat. Sírhat. Meghalhat.
Igen, van Isten, de beszélni róla
tautológia. Mint egy tükörkép.
Akkor néz ránk, ha mi is nézzük.